

Pinkstermorgen Grote of St. Vituskerk Stiens

Schriftlezingen: GENESIS 11, 1-9 EN JOHANNES 20, 19-23

Gemeente van Jezus, onze Heer,

In het asielzoekerscentrum is een kleine zwarte jongen komen wonen, hij heeft mooi zwart krulhaar. Samen met z'n moeder is hij gevlucht, omdat er al jarenlang oorlog is in hun land. Z'n vader is verdwenen en waarschijnlijk dood geraakt in de gevechten. De mooie zwarte jongen is een jaar of veertien en hij heet Habi. Habi had de wind niet mee in zijn leven. En daardoor moest hij vluchten en woont hij nu in ons land.

In het land van Habi is het heel onfatsoenlijk om met je handen te praten.

Als je heel fatsoenlijk wilt zijn, dan gebruik je niet je handen, maar dan praat je met je mond en met je gezicht. Je kunt lachen met je gezicht, je kunt je hoofd bewegen als je praat, en je kunt je ogen gebruiken om je woorden kracht bij te zetten.

Habi voelde zich nog niet erg blij in het asielzoekerscentrum. Het was een vreemde omgeving, het is er niet echt gezellig. Maar het moeilijkste voor Habi is, dat hij niet kan praten met de andere kinderen. Hij kan natuurlijk praten met z'n moeder, maar van de anderen kan hij geen woord verstaan, en niemand kan hem verstaan of begrijpen. Ook in het asielzoekerscentrum lijkt hij de wind tegen te hebben.

Kort daarna leert Habi een andere jongen kennen, en eerst praten ze een beetje met hun ogen, maar al gauw begint de andere jongen gebaren te maken, om duidelijk te maken wat hij bedoelt. Maar Habi durft zijn handen niet te gebruiken, hij durft geen gebaren te maken, want hij had altijd geleerd dat dat onfatsoenlijk was.

Maar zijn vriendje blijft maar gebaren maken, met twee handen, heen en weer, en ondertussen blaast hij naar zijn handen toe, en beweegt ze heen en weer. En Habi kijkt ernaar met grote ogen, maar hij durft z'n handen niet te bewegen. En hij houdt z'n handen maar stijf op zijn rug.

Dan gebaart zijn vriend: Kom mee. En Habi gaat er achteraan en ze lopen naar een grasveld. En daar begint die andere jongen weer diezelfde gebaren te maken met zijn handen. En plotseling begrijpt Habi wat zijn vriend bedoelt. Hij bedoelt vliegen. En dat weet Habi wel wat het is. Want hij is met zijn moeder in een echt vliegtuig naar Nederland gekomen. Hij vond het prachtig, die grote vleugels en hoog boven de wolken, en toen het vliegtuig omhoog ging voelde het net alsof de windhen helemaal optilde.

Habi had in zijn geboorteland de wind niet mee. Een dode vader, altijd weer het geluid van kogels. Habi had de wind niet mee en daarom nam zijn moeder hem mee, weg uit het gevaar.

Nu snapte hij wat zijn vriend bedoelde. Hij bedoelde vliegen. Maar een mens kan toch niet vliegen, dacht Habi. En een vliegtuig hebben we hier ook niet.

Toen nam de jonge hem mee naar zijn kamer en hij grabbelde in zijn kast en vond uiteindelijk een stuk gekleurd plastic met daaraan vast een paar touwtjes, die helemaal

door elkaar heen zaten. Hij nam het ding op schoot en begon de touwtjes uit elkaar te halen. Toen pakte hij twee stokjes, die hij kruislings aan elkaar vast maakte, en daar zette hij het plastic aan vast. Hij hield het ding omhoog en Habi zag wat het was: een vlieger!

Dus dat bedoelde hij: Hij wilde samen met Habi vliegeren.

En ze draafden naar het grasveld en Habi mocht de touwen vasthouden en zijn vriend liep een stukje achteruit en zodra hij de vlieger optilde kwam de wind eronder en ging de vlieger omhoog.

En je kon aan Habi zijn gezicht zien, dat 'ie het prachtig vond. Dit had hij thuis ook wel eens gedaan, dan gingen ze de heuvels in, waar wat meer wind was en dan maakten ze een vlieger van een oude doek. Prachtig was het.

Langzaam in de dagen daarna leerde Habi van zijn vriend om te praten met zijn handen. Het moest even wennen, maar het ging. En als er genoeg wind was dan vliegerden ze samen.

Habi had de wind niet mee.

Maar als je wilt vliegen, dan moet je tegen de wind in gaan.

En dat realiseerde Habi zich nog niet.

Een vliegtuig vliegt het mooist, als 'ie kan opstijgen tegen de wind in. Want dan draagt de wind het vliegtuig omhoog. Dan pakt de wind het vliegtuig als het ware van de grond.

Er zijn dagen in ons bestaan dat wij tot onze diepste vezel voelen dat we tegenwind hebben. Als het leven je tegenzit, als je vol zit van negatieve gedachten, als er ziekte is of dood. En er zijn van die dagen dat je het gevoel hebt dat je diep gelukkig bent en dat je als het ware vleugels krijgt in het leven. Dan zit alles mee.

Het kan verkeren in het leven. Sommigen moeten vluchten voor hun leven, anderen moeten vluchten in de overvloed. De een kent geluk en de ander tegenslag. De een is gezond de ander heeft altijd pijn. Het hele leven moet geleefd worden. Het hele van God gegeven leven moet doorleefd worden. Met alle ups en downs. Met tranen van verdriet en met tranen van blijdschap.

Wij mogen leven, liefhebben en geloven. En Pinksteren is, dat wij leven, liefhebben en geloven met de Heilige Geest als tegenwind. Jezus verschijnt op wonderlijke wijze aan zijn leerlingen, en Hij blaast op hen en zegt: Ontvang de Heilige Geest. En ze voelen de adem van Jezus op hun gezicht. Als een zachte tegenwind. Het is de kracht van God die ons leven draagt. De adem Gods.

In de beschrijving van Johannes, die we lezen, vallen Pasen en Pinksteren op één dag. De opgestane verschijnt hier aan zijn leerlingen, en tegelijk ontvangen zij van Hem de Heilige Geest. paen en Pinksteren op één dag. En dat geeft ongelooflijke mogelijkheden. psane en Pinksteren op één dag. Want Pasen is, dat het leven sterker is dan de dood, en Pinksteren is, dat dat leven gevoed wordt door de Levensadem van God.

En dit Pinksterevangelie is Babel op zijn kop.

In Babel, waar de welvaart zeer groot was, werd een poging gedaan om met een toren een trap naar de hemel te bouwen. Pinksteren is Babel op z'n kop, en daarom wil ik nog even

stilstaan bij die torenbouw van Babel. Over die geschiedenis maakte Marcel Möring het volgende verhaal:

" Naarmate de bouw van de toren vorderde vervreemden de arbeiders van elkaar. Soms moest een werkploeg dagen lang op voorraad wachten omdat een boodschap van de toren de aarde niet bereikte.

Toen kwam er bij de toren in aanbouw een reiziger voorbij en die vroeg naar het hoe en waarom van die toren: 'Wie zegt dat dit de weg naar de hemel is? Waarom graven jullie geen put? Waarom bouwen jullie niet een muur, die de hele wereld omspant?'

En de reiziger heeft een houten bol bij zich en hij zegt: Als je een paal op die bol zet, dan zal de bol omrollen. EN zo gaat het ook met jullie toren. De aarde zal topzwaar worden en helemaal uit balans raken. Maar de werklieden die boven in de toren bezig zijn hebben al jaren geen contact meer met beneden, en ze weten niets vna de waarschuwingen van de reiziger. Op een dag komt de hoofdopzichter van boven uit de toren naar beneden, een tocht van vele dagen. En onderweg heeft de opzichter een visioen.

Hij ziet in het visioen de toren zoals die zou zijn geworden: Met bovenin een paleis, een ondoordringbaar paleis, een plaats waar de zaken van de wereld werden besproken. En onder dat paleis woonden de gewone mensen, de voornaamste valk onder het paleis en de armsten helemaal aan de voet van de toren. Maar hij zag dat al die verschillende lagen van de toren, dat al die verschillende mensen geen enkel contact meer met elkaar hadden.

Ze waren totaal vervreemd van elkaar. Zo zouden de mensen dus worden, als ze de toren zouden afbouwen. En toen begreep de opziener, dat zijn toren in elkaar zou storten. Want waar mensen elkaar niet meer kennen, en niet meer samenleven daar zullen de fundamenteen verbrokkelen. Dat was het visioen van de opzichter.

Ondertussen was de reiziger verder getrokken en steeds als hij achterom zag kon hij de toren van Babel zien staan. Maar op de zevende dag hoorde hij een enorme donder over de vlakke rollen. En hij keek om en hij zag in de verte geen onweerswolken, maar een grote stofpluim, die als een paddestoel naar de hemel klom.'

Tot zover het verhaal van Marcel Möring.

Een grote stofpluim, die als een paddestoel naar de hemel klimt.

Dat gevaar ligt dezer dagen weer op de loer, nu Pakistan en India hun nucleaire arsenaal uittesten.

Want daar waar mensen niet met elkaar samenleven, daar verbrokkelen de fundamenteen, en daar zoeken de mensen hun houvast, hun tijdelijke houvast in wapens.

Diezelfde wapens die de vader van Habi hadden gedood.

Of je nu de wind mee hebt of de wind tegen in beide gevallen moet je stevig met beide voeten op de grond staan. In beide gevallen moet je een goede ondergrond hebben. Het hele leven moet geleefd. Maar Pinksteren geeft ons die ondergrond, die kracht, die inspiratie, dat wonder dat wij elkaar verstaan en begrijpen en accepteren. Het Pinksterwonder dat mensen samenleven, elkaar liefhebben en samen geloven.

Pasen en Pinksteren op één dag, omdat God zo het leven bedoelt heeft.

Na die Pinksterdag hebben mensen zoveel dingen bij het evangelie erbij verzonnen die er

niets mee te maken hebben.

Maar Pinksteren was het gisteren bij het huwelijk van prins Maurits en prinses Marilène, toen kerkpolitieke muren worden doorbroken, en brood en wijn zijn gedeeld, met allen die de uitnodiging van Jezus niet konden weerstaan.

Ook daar werd zichtbaar, dat de geest van Pinksteren grenzen doorbreekt, en dat het goed is in de ogen van God, ook al maken kardinalen bezwaar. Welke taal je ook spreekt, als iemand je een stukje brood aanreikt, dan weet je dat het leven daar om draait. Ook al versta je elkaar niet, in de politiek of in de kerkpolitiek, dan nog blijft er die onweerstaanbare uitnodiging van God om lief te hebben, om te vergeven, om in de goddelijke vrijheid te leven, naar zijn wil. Kortom de Geest is onze tegenwind, die ons optilt, wij die naar God toeleven.

De eerste opdracht die de leerlingen ontvangen als de Geest is gekomen dat is: Vergeving van zonden. Daar begint blijkbaar het werk van de Heilige Geest. Met het elkaar in de ogen zien, het wegnemen van opstakels en drempels, het wegschuiven van meningen of vooroordelen, het ontmoeten van elkaar en elkaar liefhebben en vasthouden. Woorden heb je vaak niet nodig. Je ogen kunnen uitstralen dat je de ander wilt ontmoeten en begroeten. En met gebaren kun je duidelijk maken, dat er vernieuwing is, een nieuw begin.

Dat doet de geest van Pinksteren en deze tegenwoordige wereld.

En de ervaring van die geest, dat is een mystieke ervaring.

Het is dan alsof je geheel in het nu leeft.

Als je voor één moment het verleden laat voor wat het is, en op datzelfde moment de toekomst laat wat het is, dan kun je je verbonden voelen met God en zijn adem.

Pinksteren is een diep mystieke ervaring, de Geest waarin wij ons leven wortelen, een fundament dat nooit verbreekt, maar altijd kracht geeft.

In Babel waren het de mensen, die de hemel trachtten veroveren.

Maar met Pinksteren heeft de hemel bezit genomen van de mensen.

Met Pinksteren beseft je, dat je je gevonden wordt. Het geloof is geen bezit, maar door het geloof weet ik dat ik door God gevonden wordt.

En wie dat beseft, die wordt stil, die legt zijn maskers af, die zal het hart openen en daar zal God wonen.

Pinksteren is het slotstuk, de climax van Jezus' missie.

Er is daarna weinig veranderd in de omgaan van mensen met elkaar.

Maar er is definitief iets veranderd in de omgang van God met ons.

Hij heeft ons gegrepen, nog voordat wij Hem kunnen begrijpen.

En ook al heb je in een diepe mystieke ervaring de Geest gevoeld, dan nog weet je dat het hele leven geleefd moet worden, dan nog weet je dat een mens ten prooi is aan vele gevaren, dat een mens moet vluchten. Daarom moeten we geen dag overslaan om te leven, te lieven en te geloven!

Voor Habi was het duidelijk: In een vreemd land, met onverstaanbare mensen, had hij een vriend in de ogen gekeken, die de tegenwind gebruikte om opgetild te worden. Habi had

gevoeld, hoeveel pijn het leven je kan brengen, maar hij had zijn hart niet afgesloten voor nieuwe momenten van vreugde en liefde.

Ik wens jullie allen dat je de Heilige Geest zult voelen in je bestaan.
De toekomst is onzeker, het leven is als een vreemd land soms, maar de Heilige Geest is altijd kracht van God voor ons.

AMEN